

Lykken sum bygdi ta sjáldsomu borgina

Oll eru ikki eins í samfelagnum og tað eru mong glað fyri. Fyri at ein skal kunna kalla seg normalan, mugu tað vera onnur, sum ein kann kalla ónormal...

I dag eru bert minnini eftir um hann.

Lykken varð hann kallaður, tí altíð var hann glaður og vinarligur.

Men Lykken brúkti ikki livið, sum onnur fólk vanligu gera. Í triati ár savnaði hann sprek og takplátur til húsið, sum hann bygdi.

Fyri góðum trimum árum síðani brann borgin, sum Lykken hevði smíðað.

Men minnini um Lykken og hansara gerandisdag í Miðvági vilja altíð vera.

Tá ið danski fólkasangarin Arne Würgler lærði Føroyar at kenna, hugtók Lykken hann serliga nógv. Hann skrivaði seinni ein sang um livið hjá Lykken:

*Dagen efter den første nat
gav du mig pludselig et knus
og uden videre gik du igang
med historien om Lykken og hans hus*

*Lykken blev han kaldt
for altid var han glad
han afbrød kun sin dag når søsteren
gav ham lidt mad
Lykken havde travlt med at bygge et hus
lidt fra bygdens kant
han byggede med brædder, tommer og blik
han brugte hvad han fandt*

*Lykkenborg voksede med bitte små rum
alt efter bræddernes form
på taget lagde han tunge torv
til ly mod regn og storm
med lange lave længer
byggede Lykken sit hus
under brædderne løb det klare vand
oppefra fjeldets brus*

*Blikkets grå og rustrode lod
lyste fra tag og væg
alt blev banket på i hast
med barnligt overlæg
fra tidlig morgen til mørket kom
varede Lykkens dag
der blev råbt og grinet men som årene gik
stilhede henen af*

*I bygden som lå på en ø i atlanten
var man vant til sære ting
man levede forankret i sindets dyb
lænket fast i havets ring
hvad angår husly og daglig mad
fik han en hjælpende hånd
der hvor enhver må klare sig selv
binder blodets bånd*

*Hvor morgen når Lykken gik bort
bar han i bæltet et ur
som var stillet til at ringe når maden var klar
på det sorte kul-komfur
Lykken vendte altid hjem
når dagen gik på hæld
han talte aldrig om dagens forløb
men sad og smilede for sig selv*

*En morgen glemte søsteren
at trække Lykkens ur
og broderen gik bort uden at vide at
det blev hans sidste tur
da mørket faldt over Lykkens hus
begyndte manden at gå
han stavede over tuer og sten
og fandt ikke hvor bygden lå*

*Hjemme savnede »Rynken« snart
og folk gik ud i flok
den dårlige samvittighed samlede dem
der for holdt Lykken for nar
i natten hørte Lykken råb
forfærdet sprang han afsted
nu kom de mennesker efter ham
der for havde gjort ham fortræd*

*Lykken løb som et jaget får
længere og længere kom han væk
de fandt ham måneder efter død
med hovedet i en rislende bæk
længe stod Lykkens hus forladt
ingen gik derhen
måske ville Lykken hævne sig
og hjemsege Lykkenborg igen*

*Arne gik med regn og vind
de tusinde brædder blev glemt
om Lykkens liv og færden der
vidste nu kun få bestemt
et kæmpebål vækkede en dag
bygdens stille ro
nogle børn havde i leg fundet på
at brænde Lykkens bo*

*Lykkens livsværk Lykkenborg
tredivs års daglig slid
forsvandt i rog mellem himlens skyer
i løbet af en times tid
således sluttede historien om Lykken
hans hus brændte ned
hvorfor skulle man osse mindes en
man aldrig gav kærlighed*

*Den der ikke skattes af folk
skjuler ofte sin sorg
Lykken trodsede bygdens hån
byggede Lykkenborg
— du tav og jeg tænkte inde i mig selv
mit hjerte trængte til ro
længe har jeg flakket husvild rundt
jeg vil finde mig et sted at bo*

Lykkenborg eitt listarverk

Arne Würgler fortelur, at Lykken og hansara fortið bæði skelkaðu og hugtók hann.

— Eg havi mangan grundað yvir, hvørjar tankar, Lykken hevur gjørt sær um livið. Hann livdi eitt heilt ørvisi liv enn fólk flest gera. Honum dámdi ikki regn og hevði tí ætlanir um at byggja eitt regnskýli úr glasi yvir bygdina.

Men hvønn dag bar hann tilfar til ta stóru borgina, ið hann ætlaði at byggja.

Av mongum bleiv Lykken mettur at vera ein serskøltur ella evnaveikur. Tað er tó mangt, ið bendir á, at so er ikki. Hugflogið hjá Lykken og hansara eldhugi fyri tí verkinum, sum hann gekk høgt uppi, sigur nógv um persónin. Um Lykkenborg varð bygd onkra aðrastaðni og av onkrum øðrum persóni, var hon kanska víðagitin sum listarverk.

Men Lykken var eingin kendur listarmaður. Einans ein originalur, sum bygdi sitt egna samfelag. Hann skapti nakað í livinum. Hann bygdi nevniliga Lykkenborg eftir egnum tonkum, sigur Arne Würgler.

Hvat gjordi Lykken? Hvat gera vit?

Og Arne Würgler heldur fram.

— Lykken brúkti livið hjá sær til at byggja ta stóru, sjáldsomu Lukkuborgina.

Men hvat brúka vit okkara liv til?

Tað var speli, at tað stóra arbeiðið hjá Lykken skuldi fara upp í royk.

Vit áttu avgjört at varðveitt hetta sjáldsama hús sum ein varða yvir ein farnan mann, sum gav nakað heilt annað til livið enn tey flestu gera.

Søgan um Lykken fær okkum at hugsa um heilt onnur virði í livinum. Hann bygdi sin egna, litla heim og livdi ikki eftir tí mynstri, sum vit onnur ofta mugu gera.

I viðmerking til tekstin um Lykken, sigur Arne Würgler, at hann hevur skrivað orðini eftir tí, honum er fortalt. Hansara egnu kenstur og tankar hava sjálvandi ávirkað morálin í tekstinum.

— Eg havi frá fleiri fólki, sum kendu Lykken, fingið at vita, at teksturin er á heilt góðari leið.

Men tað eru sjálvandi fleiri, sum kundu fortalt meira um Lykken og hansara livihátt.

Stra.

UNGDOMSSÍÐAN

*Fyrst verða vit lærd at tosa.
So verða vit biðin um at tuga.*